

nów Cundinamarca, Boyacá i Santander. Kościoły te nie zachowały się, więc praca w głównej mierze opiera się na dokumentach archiwalnych. Artykuł brazylijskiego badacza Mauro Maia Fragoso OSB koncentruje się na zagadnieniach kulturowych (ale i artystycznych), związanych z działalnością zakonu benedyktynów w regionie Rio de Janeiro w okresie kolonialnym. Natomiast opracowanie Juana Ricardo Rey-Márqueza jest nowym spojrzeniem na kolumbijską historiografię i historię sztuki okresu kolonialnego. Wreszcie artykuł Pawła Drabarczyka ukazuje obecność w polskiej ikonografii nowożytnej postaci peruwiańskiej świętej – św. Róży z Limy. Jej popularność w Ameryce Łacińskiej niezmiennie trwa od XVII w. i wciąż jest zjawiskiem wyjątkowym. Okazuje się, że i na terenie Rzeczypospolitej jeszcze przed kanonizacją (która nastąpiła w 1671 r.) „rozpowszechniły się” wiadomości o peruwiańskiej ascetce dzięki zakonowi dominikanów, przede wszystkim o Tomaszowi Tomickiemu OP, który przetłumaczył na język polski łaciński żywot Isabel Flores de Olivy, napisany przez o. Leonarda Hansena OP. Rok kanonizacji jest jednocześnie datą wykonania pierwszych obrazów przedstawiających św. Różę dla kościołów dominikańskich w głównych miastach Rzeczypospolitej.

Druga część tomu dotyczy sztuki wieku XX. Pierwsze z opracowań (autorstwa trzech badaczy meksykańskich Marii Cristiny Valerdi Nochebuena, Jorge Sosy Oliver, Julii Judith Mundo Hernández) traktuje o meksykańskiej architekturze w stylu Art Decó. W kolejnym autorzy Anna Wendorff i Carlos Dimeo analizują dzieła Javiera Télleza, na szerokim tle tradycji europejskiej i kultury południowoamerykańskiej. Ostatni artykuł dotyczy murali latioamerykańskich ze szczególnym uwzględnieniem prac brazylijskich. I tu znów pojawił się akcent polski – dwaj słynni brazylijscy twórcy Os Gemeos zrealizowali jeden ze swych projektów na ścianie kamienicy przy ul. Rosvelta w Łodzi.

Na zakończenie można dodać, że w założonym w 2006 r. Polskim Stowarzyszeniu Sztuki Orientu (przekształconym następnie w 2011 r. w Polski Instytut Studiów nad Sztuką Świata) została powołana w 2008 r. Sekcja Sztuki Ameryki Środkowej i Południowej, a od 2011 r. Zakład Sztuki Ameryki Środkowej i Południowej. Z inicjatywy zarządu Instytutu oraz kierownika Zakładu dr Ewy Kubiak zostanie zorganizowana w Łodzi we wrześniu 2013 r. pierwsza w Polsce międzynarodowa konferencja zatytułowana „Sztuka Ameryki Łacińskiej i relacje artystyczne pomiędzy Polską i Ameryką Łacińską”. Konferencja będzie się odbywała w językach hiszpańskim i angielskim. Została podzielona na trzy bloki tematyczne:

- Sztuka kolonialna oraz relacje artystyczne i kulturowe pomiędzy Ameryką Łacińską a Europą i Azją do początków XIX w.